

סבא חביב,

המנהג לכתוב לך בקביעות היה לי משכבר לזכרון מימי הילדות המתרחקים ונעלמים יותר ויותר בחיק העבר. אין זאת כי אם שאלה של גיל-רוצים לכתוב ושוב רוצים והיד בשלה-נרפית היא וסרבנית. אך זאת הפעם אכפתי עליה רצוני.

בימים האחרונים רפתה בתוכנו המתיחות. אמנם הדריכות והכוננות בחינת "בא במחילות עפר" בעינן עומדות, אך יותר משאנו דואגים היום מפני רכב מצרים וחיליו-לבנו לירושלים. גם פה, ארחנו כאורח החילים, אזננו עלינו ומוסיפים מחפורת לתעלה. זה בעת וזה ידו אוחזת בשלח. אך לבנו לא יוכל שלא לנוע עם אחינו הרבים הלוחמים ומחרפים את נפשם על חומות ירושלים. פתאום היינו אף אנו מזועזעים מבית כנסת שניתץ וחולל. רואים אנו כי הידים ידי עשיו הטווחות, המרעישות, וההורסות- אינן אלא פקודי הנבל הגדול בויין-ראש לכלבי הדמים של המערב הנאור וראשון בארצות הנצרות המקדשת בדמנו שנות אלפיים.

איפה הפופ הקדוש? על פי השראה מוקדמת קשרו קשר של שתיקה כל ההגמונים הארכי-

קדושים, אוכלי לחם הקודש, על החורבן הנעשה בירושלים. המעונה הקדוש מנצרת לא יחרד בבורו מן הרעמים הנשמעים בה-היום הם כולם חושפים שן ועינם זורחת בצפית תנים-כי יודח ישראל ולא תהיה ירושלים ליהודה. צפיה נואלת. כמוני כמוך סבי, אשר בטרם היות אבי, שמת ירושלים על ראש ימינך, נושאים ברכה לכדור הנורה ולפגז המתנפץ: "פוצו בזעמי אלוה וחתו גחליה על ראשם!"

לא בין לאומית, אשר לכל הזאבים, ירושלים שלנו רוצים אנו. מי יתן ויעמוד בנו הכח לנתץ את כל

אלילי התרבויות הזרות אשר הוצבו בה. כי תגבר דינו. ודאי יחרדו כל קדושי הגויים: ישראל עליך

הנוצרי. וצב ממורשת הדורות ילחש: אל תחת ישראל. ילכו להם ויתחדו עם אלהיהם במקומם.

רואה אתה סבא: כאשר נגעו הנבלים בצפור נפשנו היינו יחד, אבות ובנים לוחשים אותה תפילה

באמונתנו האחת.

עז היה רצוני לבא לראותכם, מן הסב ועד הנכד הפרוע (אל יותן לו לראות את הכנוי כי את נפשי אני

קובע...) אך אין ניתן הדבר. ואפילו היה זה בידינו והדרך פתוחה לבא ולשבת שבת משפחה גם יחד- לא היינו

באים כיום הזה. ולא מרוע לב וממעט "נטיה משפחתית". אנו מרגישים כי הכרח לנו להיות כאן בכל רגע,

לעמוד

אבל בכל זאת נבוא ויהיה זה בקרוב. וכאשר נשב ביחד נהנים מהצוותא כשכולנו קרובים, יהיה זה

ככלות הכל. ואז יראה העתיד באור בהיר ואף אתה עמנו תהנה מן החמדה הגנוזה בו.

רזיאל מתראה עמנו לעיתים, ומדי פעם הוא שולח אליך ברכות ודרישות שלום, באמונה שאני טוב ומרבה לכתוב אליך. עושה אני עמו שקר קטן זה על מנת לעורר בו את הקנאה (קנאת הסופרים). שמא ירצה לעמוד אתי בתחרות... בכל אופן מעיד אני עליו שהוא בעל רצון טוב ורק לוקה במחלה המשפחתית. המרוצה אתה מבנך החיל? הוא כנראה משוגע לקחת חלק בכל המלחמות ואפילו הביא לעולם חילים שאין להתביש בהם. רק אמא נושאת בעולה של מלחמה זו יותר מכולנו יחד, אך בלא מדים. הבה נצדיע לה!

מסור דרישת שלום לדודים ולבניהם

ואף למשפחת החילים... ואת השגך דדי צבוט בשמי חזק

וכל טוב לך, באהבה,

עמיהוד

ועוד-הרבה שלומות מגברת פינס הצעירה. היא בודאי מתנגדת לתואר זה ותקוטי שזה יעורר אותה

למכתב הכחשה ארוך.